

Nije li kapetan Tomić navlaš izustio one riječi poradi tebe, kad je primijetio da si načulio oba uha da nešto uloviš, a želio je da zametne svaki svoj trag?

— To mi je teško vjerovati, ekcelencijo... Ne može on zamesti svoj trag!

— Ti si, moj Luka, trebao da ostaneš zadnji. Meni bi bilo mnogo ugodnije, da si i kasnije došao, samo da si mi mogao reći: eno, sad, ovaj čas; ili, malo prije su Tomić i Celić ušli u grad. Jer, ako nam je ptičica odletjela?

— Ako je ptičica odletjela? — začuđeno ponovi Luka. — Kuda? usuđujem se pokorno upitati. K Turcima? To je isključeno. Tomića bi kod njih dočekaao kolac! A kuda drugdje?

— Toga ti ja ne znam; ali slutim, da nije Tomić tako glup, da bi se, nakon očite nepokornosti prema mojoj naredbi, koja je uključivala prijetnju smrti na vješalima, jednostavno stavio meni na raspolaganje da mu sudim. Ja ne mogu ni časkom pomisliti, da je kapetan Tomić, onako daroviti mladi čovjek, toliko glup!

— A kuda bi nam on mogao umaknuti? Ja ne vidim kuda!

— Opet ti, kuda! Kad se radi o koži, čovjeku može da dođe nadahnuće, kojemu se nitko na svijetu ne bi nikad i nikako domislilo.

— Ne poričem, ekcelencijo. Samo se usuđujem dodati, da, ako je Tomiću uspelo, u što ja nikako ne mogu da ni u snu vjerujem, da umakne, možda je to za našu svrhu još bolje.

— Kako? Ti bulazniš, Luka!

— Turci nam ne će zanovijetati poradi njega... Lako ćemo naći izgovor...

— Idi, idi, budalino jedna! Kao da će se Turci pritužiti poradi Tomića! Briga njih za kapetana Tomića! Oni će se pritužiti poradi pogubljenog age; a ja ću biti pozvan na odgovornost, bio ne bio Tomić tu u gradu.

— Oni su oba u gradu! Neka si vaša ekcelencija ne razbija za to glavu. Oni su tu, evo moje glave, da su tu oba, i oni čekaju, kako je Tomić rekao, što će Bog dati! Ha, ha! Straže će ih dovesti, kadagod to zapovjedi vaša milost.

— Dobro, neka bude na tvoju. Ti odgovaraš!

— Ponavljam: glavom, ekcelencijo!